

Prediking over 2 Timotheüs 2 vers 8

‘Houd in gedachtenis dat Jezus Christus uit de doden is opgewekt, dewelke is uit den zade Davids, naar mijn Evangelie’

De liturgie

Psalm 40:7

Psalm 119:14

Schriftlezing: 2 Timotheüs 2:1-14

Psalm 111:1,2,3 en 5

Psalm 118:8,

Psalm 118:10.

Gemeente,

De tweede brief van Paulus aan Timotheüs, wordt wel eens zijn geestelijk testament genoemd. En terecht. Want het is waarschijnlijk de laatste, of in ieder geval één van de laatste vier brieven van Paulus. Zijn dood is aanstaande. En hij heeft er behoefte aan Timotheüs, zijn geestelijke zoon, te bemoedigen, aangezien deze wat vreesachtig is uitgevallen en niet zo tegen de bezwaren en tegen de moeite en tegen de strijd van elke dag is opgewassen. Vandaar dat hij zegt: ‘Gij dan mijn zoon wordt gesterkt door de genade die in Christus Jezus is.’ - Let op dat woordje ‘in’! Altijd maar weer ‘in’. In Christus, In de Geest, In de Vader, In het Woord en zo verder –

Timotheüs was wat zwak uitgevallen. En toch, al zijn we ook van de sterksten, dat zagen we de vorige keer bij de dankzegging voor het Heilige Avondmaal, dan zijn wij gezonde nietsnutten, wanneer onze geestelijke kracht niet is gebroken, zodat Christus in ons woont en door ons werkt. Timotheüs moet uiteraard als evangelist het evangelie verkondigen, dat nu éénmaal niet is naar de mens. Het is wel vóór de mens, maar het roept, wanneer het zuiver gebracht wordt, tegenspraak op! Bij u en bij mij! Net zolang totdat wij er toe over gebogen worden en er onwrikbaar worden ingezet en de strijd vanuit het geloof gaan strijden, tegen alles wat zich er nog tegen blijft verzetten.

En in die tijd was er ook de neiging om het eenvoudig evangelie wat te gaan vergeestelijken, de lijfelijke opstanding van Christus uit de doden bijvoorbeeld. De wederopstanding der doden was in die tijd reeds een aangevochten artikel. Daar is dus niet zoveel nieuws onder de zon. Er waren mensen, onder wie Hymeneüs en Filetus, ze worden met name genoemd, die zeggen dat de opstanding alreeds geschied was. Dat betekent: die vindt plaats wanneer een mens geestelijk opstaat en naar de stem van Christus hoort. Dat is natuurlijk ten dele waar, maar daarmee is niet gezegd dat de opstanding der doden, wanneer Christus wederkomt, niet een Schriftuurlijk gegeven zou zijn. Welnu, Timotheüs moet dus vasthouden aan de heilsfeiten en aan de verklaring van de heilsfeiten die de apostelen gezaghebbend hebben ingedragen en hebben uitgedragen aan de gemeente van die tijd en van onze tijd. Want Christus *is* gestorven om onze zonden en opgewekt om onze rechtvaardigmaking! Daar moet Timotheüs aan vast houden, er niet de scherpe kanten afslijpen. Vandaar het woord: ‘Houd in gedachtenis, dat Jezus Christus uit de doden is opgewekt, naar mijn evangelie’!

Er staat eigenlijk een deelwoord gemeente, er staat: 'Houd in gedachtenis Jezus Christus, *de uit de doden Opgewekte*.' Je zou haast zeggen: de actie zit erin, Niet alleen het feit, maar ook de voortgang van de zaak van de man, van Hem die uit de doden is opgestaan. Midden in de strijd laat Paulus dus Timotheüs zien: Jezus Christus, de uit de doden Opgewekte. En niet alleen aan Timotheüs, maar ook aan allen nu die Zijn verschijning hebben lief gekregen, die misschien in deze of in soortgelijke of in andere strijdvlakken staan, maar die in ieder geval er diep onder liggen, en tot wie de Heere God, ja, de Heilige Geest Zelf getuigt: 'Houdt in gedachtenis Jezus Christus de uit de doden Opgewekte.'

En let op Zijn namen: *Jezus*, dat is Zaligmaker, Redder, Heiland, Verlosser, Ruimtemaker. *Christus*, dat is de door de Vader gezondene en gezalfde, de Messias, de Profeet, de Priester en de Koning. Heel Zijn ambten scala, al de ambten worden hier ontvouwd, vanuit Zijn gezonden zijn. Houd die voor ogen zegt Paulus. Hoe Hij aan het kruis gehangen heeft! Hoe Zijn vrienden Hem van het kruis genomen hebben! Hoe ze Hem weggedragen hebben naar de hof van Jozef van Arimathea. Én. . . hoe Hij uit de doden is opgewekt!

Gemeente, wat is dat een machtig verband! Het evangelie staat nooit zomaar op eigen benen, maar staat midden in de strijd van de geesten, in die tijd al, en in onze tijd opnieuw. En het is alsof Paulus tot Timotheüs wil zeggen: Wat wil je Timotheüs? Jezus Christus de Gekruisigde - ook de Opgestane - maar: de Gekruisigde! En gij: vreesachtig voor smaad, bang voor mensen, mensen die u met een zwart oog, een vijandig oog, of wat al niet meer, kunnen aankijken, of nog ergere dingen kunnen doen. Gij, verzonken in moedeloosheid - Jezus Christus, de smaad gedragen. Een schande! Is dat één plant geworden met Hem in de gelijkmaking van Zijn dood? En daarom ook één plant met Hem in de gelijkmaking van Zijn opstanding? Gemeente, zo mogen wij aan Hem denken: de Vader wekte Hem op, Hij stond op in Zijn eigen kracht, en tegelijkertijd heeft de Heilige Geest Hem levend gemaakt.

Dat betekent erg veel. Want een dode ligt met de handen meestal zo. Maar een levende heeft de handen vrij. Nu is Hij weliswaar met Zijn handen vastgespijkerd geweest aan het kruis, en Hij heeft in Zijn vlees onze zonden op het hout gedragen, en Hij is met deze slappe handen gelegd in het graf. Maar Hij is uit de doden opgewekt. Dat wil zeggen: Hij heeft de handen vrij! Hij heeft de zonde verzoend, de duivel overwonnen, de dood tenietgedaan! En Hij gaat ongeboeid, Timotheüs, hoewel ik, Paulus, in de gevangenis zit, Hij gaat ongeboeid, met ongeboeide handen, Zijn gang! Gemeente, geloven wij dat? Dat de Heere Jezus ook vandaag Zijn handen vrij heeft? En dat niet maar zo in het algemeen, maar héél bijzonder voor onszelf? Dat Hij de Ongebondene is? Zodat Paulus, terwijl hij waarschijnlijk gebonden in de gevangenis, kan zeggen: 'Maar het Woord van God is niet gebonden.' Hangt niet van mij af, zegt Paulus, maar gaat Zijn eigen gang.

Gemeente, wat een evangelie! En wat een geloof spreekt hieruit; in het getuigenis van de apostel. En dat is dan ook wel een geweldige zaak! Want wij liggen zo verschrikkelijk diep en ver weg, van God af, in onze doodsslaap. Roerloos, aan de ene kant. En aan de andere kant: vol actief verzet. Want Paulus zegt op een andere plaats, dat met dezelfde kracht waarmee de Vader Christus uit de doden heeft opgewekt, Hij ons levend maakt uit de doodsslaap der zonde. Is dat met u al gebeurd? Dat u wakker werd, en uw ogen goed uitwreef, zodat u God tegenkwam op uw weg? Want dat zit er onmiddellijk aan vast. De opstanding van Christus, kan nooit losgemaakt worden van de levendmakende kracht van Zijn Geest die Hij verworven heeft, waarmee Hij wakker maakt uit de doodsslaap der zonde.

Groot is Zijn kracht, gemeente! Groot is Zijn majesteit, en is Zijn roep. Want wanneer we Hem zien in Zijn alles overstijgende macht en kracht, Hem van de Vader verleend, dan vallen wij als dood aan Zijn voeten, zo groot is Hij. Zo machtig! En nu was Timotheüs niet sterk, we weten het. Paulus zegt ietwat spottend en tegelijkertijd vaderlijk, dat hij maar niet alleen een beetje water, maar ook wat wijn moest drinken, voor zijn maag en voor zijn velerlei zwakheden. Maar, wat veel belangrijker is, hij (Paulus) wist dat de Heere Jezus het geslacht van Timotheüs had aangeraakt. Want dat leven uit die ongeboeide handen, dat leefde in zijn grootmoeder en ook in zijn moeder. Dat is even wat! 'En ik weet', zegt de apostel, 'dat het ook in u woont.' Dat is een heilig weten. Dat is een weten uit God. En Paulus zegt dat hier met grote vrijmoedigheid. Jezus leeft, Timotheüs, en je moeder en je grootmoeder en jij met Hem.

In de tweede plaats zegt Paulus dat Jezus Christus ergens vandaan komt: 'uit het geslacht van David'. Als het u gaat als mij, dan is dat een raadselachtig woord, op het eerste gezicht. Want er had toch net zo goed kunnen staan: 'Houd in gedachtenis Jezus Christus de uit de doden Opgewekte, naar mijn evangelie.' Maar er staat bij: 'uit het geslacht, uit het huis, van David'. Wat zou dat toch betekenen, gemeente? Daar mag u echt uw bijbeltje wel voor mee nemen naar de kerk! Echt waar, breng allemaal een bijbeltje mee, lees mee als er voorgelezen wordt! Houdt het bij als er uit gepreekt wordt, want dat is zo van belang, dat u in de Schrift thuis raakt. Wel gemeente, de Heere Jezus heeft tweeërlei afkomst. Hij is in de eerste plaats, de Zoon van God. Hij komt van boven, helemaal niet te verklaren uit de mens. Hij is God uit God. Hij werd wat hij niet was, namelijk *mens*! Dat is het tweede.

Hij is uit de mensen, uit het geslacht van David. Hij heeft zagezegd, Zijn voorgeslacht op aarde. Hij is ingebed in de geslachten. Hij komt uit het gezin van David. En nu wil Paulus daarmee zeggen, gemeente, dat het in Davids tijd al niet anders was dan in Timotheüs' tijd, en verlengende wijs gesproken, als in onze tijd. Daar is zo weinig nieuws onder de zon, als we maar voldoende zijn ingedoken en ingedompeld in de Schrift door de Geest, als wij met de bril van de Schrift de kerkgeschiedenis en ook onze eigen vaderlandse geschiedenis en onze eigen levensgeschiedenis en de geschiedenis van onze geslachten, gaan lezen.

Dat wil zeggen: Het is een geschiedenis bóórdevol van Gods daden! Israël, het opgerichte teken onder de volkeren. Het is een geslacht vol van Gods trouw, maar ook: vol van afval en van ontrouw. Een geschiedenis vol van aanvechtingen van buiten – wat hebben de omliggende volkeren op dat Israël gebeukt? – vol van nederlagen, dieptepunten, maar ook vol van overwinningen. Het is de geschiedenis van een glorierijke tempel, waar de discipelen gefascineerd naar kijken en een geschiedenis van brandende puinhopen, waar God vandaan gaat en het prijs geeft aan de verwoesting. Het is altijd hetzelfde geweest, gemeente!

Uit het geslacht van David, dat wil zeggen het evangelie is vlees geworden in Christus. Zeker, maar ook in het Oude Testament zijn reeds de barensweeën voor de komst van het koninkrijk Gods. Altijd heeft Christus in de knel gezeten: reeds in de lendenen van Zijn vader David, wil Paulus zeggen. Altijd heeft Hij vastgezeten, altijd is Hij bestreden, altijd is het met Hem over de scherpe kant van het scheermes heengegaan. Zoals David, zijn glanspunt Salomo ten hoogste bezweert in de wegen des Heeren te gaan, maar Salomo verlaat God op zijn oude dag en na de dood van Salomo splijt het koninkrijk in tweeën. En we zien met alle mogelijke heuvelen en heuveltjes de geschiedenis doorgaan, tot aan de ballingschap: de tempel verwoest. Maar Hij leeft!

Want al gaat het dan over de scherpe kant van een scheermes, heel Israëls geschiedenis perst naar de Paasmorgen. De Heere Jezus Christus zal de troon van Zijn vader David oprichten en heeft dat gedaan. Voller, luisterrijker, over alle volkeren samen. Daarom is de opstanding van Christus het einde van de worsteling van Adam aan het begin tot en met de Paasmorgen. Maar het is tegelijkertijd het begin van de eindworsteling tussen Pasen en de wederkomst. Want nu zullen de Messiaanse weeën zich niet alleen in Israël maar ook onder de volkeren voortzetten. En zal heel het schepsel zuchten als in barensood. Opdat het geslacht van David, dat het nageslacht van de Heere Jezus Christus, de kinderen Gods, geopenbaard zullen worden.

Gemeente, dat is de strijd: 'uit het geslacht van David'. En dit houdt Paulus Timotheüs voor, en ons ook, dat wij geen nationale Koning hebben - We zijn dankbaar voor onze koningin. God zegene haar, bovenal met geloof en bekering - maar we hebben een *internationale* Koning! Ook al ligt dat koninkrijk omstrengeld door allerlei machten. En staat het op gespannen voet. Daar is een rijk van de vorst der duisternis dat het bekampt op leven en dood, en zijn de doodsmachten bezig, om het evangelie te verstikken in onze kindermonden, te verstikken op de scholen, te verstikken in de gemeente, te verstikken in de regering, en te verstikken in ons koningshuis.

Gemeente, dat evangelie kán niet ten gronde gaan! Het koninkrijk Gods staat er dagelijks beter voor. Geloof u dat? Geloven jullie dat, jongens en meisjes? Er zijn heel wat mensen die als ratten van een zinkend schip weglopen. Maar de Kerk is geen zinkend schip. Als u tenminste de Kerk neemt met een hoofdletter. Het evangelie is geen onbetrouwbaar gevalletje. Het is geen cultuur-schilletje, dat je met een vergane cultuur kunt weg gooien. Maar het evangelie is eeuwig! Dat komt van God! Dat kan nooit te gronde gaan! Dat heeft de toekomst. Daarom mogen jonge mensen er hoopvol naar kijken. Want het is de moeite waard. Daar zit kracht in, dynamiet. Daardoor wordt je bewogen tot geloof. En nu is het weliswaar zo dat Christus in doodsmarten geweest is op deze aarde. En hoewel zelf boven alle doodsmachten uit, in Zijn lichaam nog die doodsmarten mee maakt, dat zijn Zijn kinderen. Het is waar, dat Hij omringd is met vijanden zonder getal. Hij heerst in het midden van zijn vijanden. Nero, of wie dan ook, mag Paulus naar de andere wereld helpen, mag hem kruisigen, mag hem doden, mag hem . . . wat er ook maar hem gebeurd is. Maar de kroon is voor Paulus weggelegd, die kan niemand hem ontroven, Nero niet en Tiberius niet en noem ze allemaal maar op. Niet één! Kijk gemeente, en dat geeft kracht!

Als de gemeente daarmee doortrilt was, als de gemeente in die genade stond en staat, dan zijn we onoverwinnelijk. Niet als mensen, want dan sterven wij ook onder mishandelingen of aanslagen. Maar onoverwinnelijk in het geloof. Want wat is het wat de wereld overwint? "Namelijk ons geloof". Want dan laten wij niet gelden, de dingen die wij zien, want die zijn angstwekkend genoeg. Daar kijken we goed naar. Maar dan laten wij gelden, de dingen die wij *niet* zien, dan lijden we er aan en dan sterven we erin. Maar nochtans gemeente, het evangelie gaat door! Dat geeft kracht! Dat geeft ook strijd, met allen en alles wat zich daartegen verzet. Dat kan ook niet anders. Het levende kind is altijd gehaat. Dat was het kind Jezus. Dat moet altijd met het zwaard boven het hoofd, maar nochtans leeft het, gemeente. En die voortgang van het evangelie gaat ook door afbrokkeling heen. Waar u bij treuren kunt, waaronder u verslagen kunt zijn, en die ontzettende ontkerstening die gaande is. Waar mensen geestelijk zelfmoord plegen op grote schaal.

Gemeente, het is nooit anders geweest. Dat elk geslacht levend gemaakt moet worden door de Heilige Geest. Godvrezende grootouders hebben soms kleinkinderen die de kerk nooit meer van binnen gezien hebben. Godvrezende ouders hebben soms kinderen die nergens naar kijken. En wij denken: “Nou, die komt uit een goed nest.” Jawel, daar kunnen we veel verwachting van hebben. Ja, zeg dat wel. Wat zouden we van het vlees verwachten? Wat waren die mensen en wat zijn die mensen? Anders dan wat God en de genade van hen maakte? En nu is het niet onverschillig uit welk geslacht wij geboren zijn. En God houdt Zijn verbond. Hij heeft een gouden draad die loopt door de geslachten, soms zeer kennelijk. En hoe dichter - en laten de ouders dat in de oren knopen - hoe dichter vader en moeder bij God leven, hoe meer ze zullen ondervinden dat ‘God een beloner is van hen die Hem zoeken’, ook in hun nageslacht. Want God is geen ledig toeschouwer. Maar denk er goed om! De voortgang van het evangelie is niet zonder meer bepaald bij de natuurlijke afstamming, maar wordt door God bepaald door Zijn verkiezende genade in het verbond. Daartoe roept Hij, door Zijn Heilige Geest. En wat we ons ook voor een vleeselijke voorstelling maken en gemaakt hebben over de kerk, elk geslacht, elke generatie heeft de wedergeboorte, de bekering en heeft het geloof nodig.

Elk geslacht heeft dat inwonen van Christus in zich nodig. En dat gaat nu door middel van het evangelie. Dat zegt Paulus: ‘Houd in gedachtenis dat Jezus Christus uit de doden opgewekt is, welke is uit het geslacht van David.’ En dan heeft hij het over dat evangelie: ‘naar *mijn* evangelie’. ‘Jezus Christus de uit de doden opgewekte, naar mijn evangelie’. Dat wil zeggen, gemeente, dat het evangelie ons bereikt via de ‘*oorpoort*’. God wil het oog ook wel eens gebruiken, maar het geloof is uit het gehoor. ‘Naar *mijn* evangelie’. Had Paulus dan een evangelie? Ja, dat had hij. Dat had hij gekregen. Toen hij als een leeuw gearresteerd werd op weg naar Damaskus en Jezus Christus aan hem en in hem geopenbaard werd. U kent die geschiedenis. En toen heeft God hem het evangelie bekend gemaakt, op een wijze gemeente, om te watertanden. Want Paulus werd niet alleen persoonlijk toegebracht. Hij ontvangt niet alleen de Geest met haar gaven, in het persoonlijk geestelijk leven. Hij was vóór alles, apostel. En hij heeft het evangelie van de Heere Jezus Christus en de andere apostelen gezaghebbend uitgelegd. En hem waren mysteriën, verborgenheden, toevertrouwd, die vóór hem niet zo bekend waren, uitgezonderd, de Heere Jezus Christus. Namelijk dat Jood en heiden één waren in Christus.

En zo is Paulus ingeleid in de loop der jaren, vaak in de woestijn en in de eenzaamheid. En heeft hij het evangelie uit Christus handen ontvangen en hij heeft het gezaghebbend voor de gemeente, door de Geest uitgelegd. En hij noemt dat ‘de Christus, naar mijn evangelie’. Dat wil zeggen de Heere Jezus als *levende* persoon en het evangelie dat verkondigd wordt hebben alles met elkaar te maken. Het is niet een Christus van eigen makelij en van eigen gedachten en van eigen hersenspinsel, maar het is de Christus zoals God Hem openbaart, zoals het evangelie Hem beschrijft, zoals de Heilige Geest Hem bestraalt. Paulus had Christus rechtstreeks leren kennen, Timotheüs middellijk, daarin is God vrij. Timotheüs had het woord gehoord van zijn grootmoeder, die hem wel eens terzijde nam. Er zitten hier ook wel grootmoeders. En wat doet u met uw kleinkinderen? Ze een beetje verwennen? Of praat u wel eens, zo, over deze zaken op een kinderlijke wijze met ze? Want dat vergeten die kinderen niet gauw, als ze een godvrezende grootmoeder hebben gehad, of bent u dat niet? Het is maar een vraag. Het evangelie was door middel van zijn grootmoeder en van zijn moeder hem aangereikt. En Paulus weet van die avond, dat de Geest krachtig in het midden was, toen Timotheüs tot evangelist werd gewijd, aangestoten, bevestigd, geroepen.

En nu kende Timotheüs Christus uit de Schriften door de Heilige Geest. En Paulus ten diepste ook. En nu spreekt Paulus over ‘mijn evangelie’. Dat ligt wel in het gehoor van deze tijd. In deze tijd mag je over allerlei dingen verschillend denken. Je mag zelfs denken over het evangelie zoals je zelf wilt. We zijn terecht gekomen in de tijd waarin een koning van Pruisen zei: ‘In mijn land moet ieder maar op zijn manier zalig worden.’ Is dat met Paulus ook zo? Dat hij zegt: ‘Kijk er is een evangelie van Mattheüs, of Markus of Lukas en Johannes, of van Petrus. Nou heb ik ook een evangelie, een aparte.’ Nee, gemeente, dat is het niet! Het is wel zó, wat ik u straks zei, dat hij, voller, rijker, gezaghebbender, met veel meer uitleg, het evangelie aan de gemeente heeft duidelijk gemaakt. Maar het is niet *zijn* evangelie! Het is het evangelie van Christus dat *hem* was toevertrouwd. En Paulus moest zo vast staan, in die turbulente tijd, die tijd vol beroeringen en verwarringen, waarin een keizerrijk straks in elkaar gaat klappen, in een cultuurcrisis, die innerlijk verrot was. Hij moest zo vast staan, dat wanneer iemand maar aan de omtrek, laat staan aan de kern van dat evangelie kwam, hij zou kunnen en mogen zeggen: ‘En indien iemand u een ander evangelie verkondigd dan ik u verkondigd heb, die zij vervloekt.’

Gemeente, dan ging het niet over buitenissigheden, maar dan ging het om het hart, om het hart van de zaak, om de genade. En als er één ding Paulus diep in zijn ziel was gezonken, en als er één ding diep in het hart zinkt van allen die van God geleerd zijn, ook in Zoetermeer, dan is het het woord *genade*. En die bij dat woord genade iets wil toevoegen die zij vervloekt, ook in ons midden. Wat het ook zij. Daar ging het Paulus om: het evangelie, van de vrije genade, door het bloed van Christus. Nu zijn wij geen openbaringsinstrumenten als Paulus, wat zouden we ons verbeelden. Wij zijn leden van de gemeente, wij zijn dienaren des Woords, onderworpen aan de Schrift. Maar, met dezelfde Christus. En de Heere God vermaant van de hemel, door de taal van uw ouders en de voorgeslachten, maar vooral vanuit het Woord: ‘Blijft bij hetgeen gij geleerd hebt’, naar het evangelie wel te verstaan, niet de versierselen. Blijft bij hetgeen gij geleerd hebt. Weiger u te beroven van de volle opening der Schriften. We hebben meestal allemaal een smal bijbeltje. Sommige mensen hebben een bijbeltje van twee bladzijden en ze herhalen een stereotype. En het kan nog best zijn dat God daar Zijn Geest in zendt. Wie ben ik dat ik daarover oordelen zou? Maar gemeente, dan bedroeven wij de Heilige Geest op ik weet niet hoeveel honderden bladzijden.

Want dat evangelie is het Woord van God. Zeker hier naar haar belovende kant. Maar wet en evangelie in dat wondere samenspel. Gemeente, we hebben de roeping het Woord Gods te openen, en u van kamer tot kamer te leiden, om u vol verbazing te laten zien, de wonderen van Gods genade. Want het bereikt u niet dan door de verkondiging van het evangelie. O, heft nu uw harten op, en slaat uw ogen niet naar een crucifix, naar een kruis, al of niet met een beeld van Christus eraan bevestigd, maar heft uw hoofden en uw ogen en uw harten opwaarts naar Christus, Die is aan de rechterhand des Vaders! Terwijl Hij zo dicht bij ons kan zijn met Zijn Woord en met Zijn Geest. Opdat u door die gezegende Middelaar, die aan de rechterhand van de Vader is, zou toegaan tot de troon der genade, om geholpen te worden. Want dat is een verse weg, dat is een levende weg, dat is een krachtige weg, dat is een hoopvol evangelie, voor mensen die niets hebben! Het is een donderend evangelie, voor mensen die in zichzelf nog zitten te wroeten, en die altijd nog bezig zijn goudstukken en zilverstukken uit hun eigen hart op te baggeren! Maar ze zullen het gewaar worden. Maar het is zo’n hoopvol evangelie voor mensen die kaal zijn, arm, zo arm als een kerkrat. Het is een hoopvol evangelie voor mensen die niets hebben, die de vrije genade Gods niet alleen wordt voorgesteld, wordt verkondigd, opdat het geloofd zou worden: ‘Houdt in gedachtenis’!

Gemeente, dat is een recept voor elke dag. Het is alweer enkele weken geleden dat we het Paasfeest vierden. Zei het u wat? En had u er wat aan? Of was u het alweer lang vergeten? Natuurlijk, wist Timotheüs dat Jezus uit de doden was opgewekt, en ik stel mij voor dat er hier niet één is die dat niet weet. Maar weten en weten is een groot verschil. We weten zoveel, waar we geen profijt van hebben, wat niet functioneert zeggen ze in het onderwijs. Dat wil niet zeggen dat het waardeloos is, wat er op de bodem van ons hart is verzonken. Want dat kan in tijd van nood te voorschijn komen.

Maar gemeente, het is dat in gedachtenis houden, zoals een vader mij een keer bezocht in Gouda, toen ik nog in Gouda woonde. Er moest een kind worden geopereerd. En hij er mij wat over verteld. En die operatie duurde ongeveer anderhalf uur. En toen praatte hij ook wel over andere dingen, maar ik zag aan zijn ogen dat hij voortdurend bij zijn kind was, want hij dacht: 'Mijn kind ligt op de operatietafel.' En een ander voorbeeld: Er zijn hier mensen, pas getrouwd, of ze gaan trouwen. Een bruidegom heeft het beeld van zijn bruid bij zich, ook als hij van huis is. Dat ligt op de bodem van zijn hart. Zo . . . aan *Hem* denken. Ja, zegt u, maar dan ben ik nergens met mijn tuin, en met mijn bedrijf en met mijn beroep en met mijn vrachtbedrijf en met mijn arbeid en noem maar op. Jawel. Het zal wel een strijd zijn. Want: 'Hoe kleeft mijn ziel aan het stof.' Dat wil zeggen: aan alles wat tot de voorbijgaande gedaante van deze wereld behoort. Maar dat is juist de beleving van het vreemdelingschap. Je kijkt iemand aan en je bent erbij en je bent er toch niet bij. Dat is die schat. Beproof uzelf eens aan deze toetssteen, of u een schat hebt. . . daarboven, die trekt, die wenkt, ophaalt, opwekt.

Het is een gedenken in het *geloof*, gemeente. Gedenken in de verbondenheid aan *Hem*. Het is dus niet alleen het denken aan het dogma, hoewel in het dogma ruist het lied. Maar dat moet u kunnen horen. Het is niet een denken aan een rijtje geloofswaarheden - hoe kostelijk ook op zichzelf, want we moeten er nog veel meer aan gaan werken gemeente, dat de jeugd grondig onderwezen wordt in Gods Woord - maar het is een gedenken gemeente, in die liefdesverbondenheid met *Hem*! Zo aan Hem denken! Erken Hem, wees er mee bezig, en gebruik Hem waartoe Hij Zich aanbiedt. Het is dus een denken aan Zijn persoon, aan Zijn werk, aan Zijn lijden, aan Zijn sterven, aan Zijn opstanding. Het is een denken als u tegen de barrières aanloopt, waardoor u zegt: 'Het kan niet.' En tegelijkertijd zegt: 'En toch . . .'.

Kijk daar hebben wij nu de Heilige Geest zo voor nodig, Die indachtig maakt. Die prachtige uitdrukking uit de Statenvertaling: 'En zij werden indachtig'. Dat wil zeggen: ze kregen in de gedachten wat Jezus tot hen gezegd had. Zoals het u misschien ook wel gaat met het Bijbellezen, dat u zegt: "Hé! Staat dát er!" Lang vergeten, of . . . nog nooit ontdekt. Dat God uw hart opent, uw verstand opent, de Geest u verlicht. Die indachtig makende, Heilige Geest, want van ons is geen verwachting! De natuur neemt Jezus nooit aan, het vlees neemt Jezus nooit aan. Maar Jezus neemt het vlees aan. 'En zovelen Christus hebben aangenomen, die heeft Hij macht gegeven kinderen Gods genaamd te worden'. Die Geest maakt indachtig, wat Jezus heeft gesproken. Gemeente, en dan nog . . . Hoe vaak vergeten wij het? Wat Hij gesproken heeft. Hoe vaak verwijt de Heere Jezus niet Zijn discipelen hun hardheid, hun ongelooft, hun vergeetachtigheid? Ze waren het weer vergeten. Gemeente, wat is dat aangrijpend. Als een mens daardoor in zijn dorheid komt. Want er staan wat dorre bomen in de gemeente. Totdat een mens er toe komt: 'Ik zal gedenken hoe voor dezen, ons - mij - de Heere heeft gunst bewezen.' Maar dan komt er ook een perspectief.

Want Gods daden uit het verleden zijn niet alleen om te herkauwen, maar ook om ze in eeuwigheidsperspectief te zetten. En vergeet niet het lezen en het overdenken van Gods Woord. De duivel heeft er zo'n hekel aan. Ik zou wel eens graag willen weten, daar kunnen we natuurlijk vandaag niet aan beginnen, hoe vaak hier al deze mannen en vrouwen, jongens en meisjes, op een dag de Bijbel lezen. En dat niet als een stukje van een feuilleton, maar zo rustig. En als er op dat ogenblik geen rust is dan maakt u het. Ik zou dat wel eens willen weten! Hoe staat het onder ons? Met de Schriftlezing? Voor jezelf in zijn zinsverband, waar de tijd voor genomen wordt, desnoods voor gevochten wordt. De Schrift. Wee, als die weg raakt in de gezinnen, en wat een schatten liggen er in! We hebben gezongen: 'Wie ooit daarin zijn lust genoot, doorzoekt die ijverig en bestendig.' En dit is alweer een toetssteen: ijverig en bestendig.

Gemeente, houdt in gedachtenis, wanneer de beproevingen ondraaglijk lijken; niet blijken, maar wel lijken. Houdt in gedachtenis, wanneer de noden u op de schouders drukken, en u zegt: 'Ik kan nergens bij', of: 'Ik val.' Gemeente, treft iemand druk, Hij wil die druk verlichten! Dat is door die opstandingskracht van Christus. Hij wil hart en mond vervullen met Zijn lof. 'Ja', zegt u, 'maar ik heb zulke onoverwinnelijke zonden, als u eens wist.' Ja, zegt dat wel: 'Als u eens wist...' Als we alles van elkaar zouden weten dan liepen we allemaal weg. Gemeente, de zonde dient zich aan als een duimschroef, die elke dag een slag wordt aangedraaid. Dat is ze ook. Maar de zonde dient zich aan als onoverwinnelijk. Dat is ze niet! Want Christus is uit de doden opgestaan, heeft de schuld begraven, en de macht van de duivel vernietigd in beginsel, en de macht van de zonde en de trekkracht van de zonde en het boeiend karakter van de zonde verbroken. 'Ja', zegt u, 'maar hoe kom ik daaraan?' Dan moet u eens goed luisteren. Houdt in gedachtenis . . . dat Jezus Christus, de baas is van de zonde waar u niet af kunt komen, maar die Hij misschien zendt als een bestraffing, als een bestraffing van uw hoogmoed. Wel middellijke wijs dan. Opdat u aan veel diepere werelden van ongerechtigheid zou worden ontdekt.

Want God doet een zaak op aarde die nóóit in het verlengde ligt van ons denken en van ons handelen en van ons doen. God doet een wonder. En God doet wonderen, zo waar als ik hier voor u sta, ook vandaag. God doet wonderen, Hij alleen! En dan worden wij er netjes tussenuit geknepen. Het is een stervensweg.

Houdt in gedachtenis . . . als uw schuld oprijst tot aan de hemel, dat Jezus Christus uit de doden is opgestaan. En dat Hij de lust tot de zonde, de macht van de zonde verbreekt, en de satan knevelt, en zegt: 'Laat hem uitgaan!', opdat u in Zijn vreze zou wandelen. Gemeente, dat geeft lijdzaamheid . . . en behoedzaamheid. Want het gaat heus niet langs uw nagel heen. Maar het gaat dwars door uw vlees heen. Jezus Christus snijdt ons op onze gevoeligste plekken open. Door Zijn Geest. Maar Hij is geen beul. Hij doet het om ons te redden. En Gemeente, houdt dat in gedachtenis, opdat u zou weten, Wie Hij is.

Gemeente, houdt in gedachtenis, dat u God gaat ontmoeten. Wie weet hoe spoedig! En dat u sterven gaat. En dat u met een onverzoende schuld voor God niet kunt bestaan. Houdt dat goed in gedachten. Laat dat tot u doordringen! Neem dat mee! Maar neem ook mee, Zijn nodiging: 'Kom tot Mij. Al dat gespartel en al dat gewroet in onszelf, niemand ontkomt er aan, maar het haalt niets uit. We moeten wel aan het einde komen. Hij zegt: 'Kom tot Mij'. Dat is de weg: tot Hem!

Opdat u net als die moordenaar, (want we hebben een moordenaarsgeloof nodig) zou bidden: 'Heere gedenk mijner, nu Gij in uw Koninkrijk gekomen zijt.' Wonderlijk geloof! Machtig geloof! Indringend geloof! Gemeente, onderzoek uzelf daarin! Want het geloof geeft verwachting: Het zal niet altijd zo blijven. De wereld gaat voorbij. Want er is een verwachting: Hij overwon, Hij overwint en Hij zal overwinnen! We hebben het gehoord: Wanneer we met Hem lijden, zullen we ook met Hem heersen. En Paulus zegt: 'Niet sterven, maar leven. Ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij.' En dat zelfs de dood, die ontzettende, die levens- en wezens vreemde zaak. Die ons allen vandaag of morgen overvalt zodat de dood ons breekt en kraakt. Nee het is geen kleinigheid. Daar moet u nooit een loopje mee nemen, want dat kunt u niet. Maar dat de dood in de handen van Christus is. En dat die in de handen van Christus wordt als een *tunnel*, naar het eeuwige leven. Omdat Hij er allemaal Zelf is doorgegaan en niemand van Zijn kinderen op een weg gaat waar Hij niet eerst geweest is. Is dat niet een geweldige zaak? Let daar op! Houdt dat in gedachtenis! Zelfs wanneer u in de kooi wanhoop zit en helemaal geen verwachting meer hebt. Dan wordt u de sleutel aangereikt van de *belofte*, uit de boezem van het evangelie: 'Houdt in gedachtenis, dat Jezus Christus uit de doden is opgestaan, uit de doden Opgewekte is, uit het huis van David, naar mijn evangelie'. Amen.